EPISTOLA
ANATOMICA, PROBLEMATICA, UNDECIMA,

Authore
JOH. CHRISTIAN. WOLF,
Anhaltin. M. L.

Ad Virum Clarissimum

FREDERICUM RUYSCHIUM,
M. D. Anatomiæ ac Botanices Professorem,

DE

Intestinorum Tunicis, Glandulis, &c.

AMSTELODAMI,
Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
M. D. C. C. X X I.

VIR
Clarissime & Experientissime,

POstquam superstitiosa de non secandis animalium corporibus opinio animis Antiquorum effluxit, ut ea sacrificiorum usui non sancirentur unice, res medica feliciores longe fecit progressus, ac theoria quædam morborum tradi cœpit: Quisque enim Medicorum id cognoscere enitebatur, circa quod operari vitæ institutio mandabat; hoc ab omni ævo humanum corpus fuit, cujus mirificam plane structuram nosse non levis momenti est: In tantum brutorum sectio cadavera humana inspiciendi viam præmonstravit. Multum equidem temporis elapsum est, antequam omnes corporis partes examini subjicerentur, quibusdam diutius aliis scrutatorem morantibus, quibusdam vero ratione contentorum anatomicum quasi arcentibus. Hinc factum putarim, quod intestinorum structura diutius neglecta, naturæque ad chyli elaborationem & motum multiplex apparatus ignotus manserit. Tandem vero successivis temporibus & hæc non tantum cultro pertundenda, sed etiam accuratius perlustranda erant, cum viscera plura iis intime conjuncta sint; detectumque præter alia est, compagem illorum non tantum esse carnem, sed ex tunicis diversis constare. Tres communiter ipsis adscriptæ sunt, ut patet ex J. Riolani Anthrop. L. 2. c. 12. p. 171. Una communis à peritonæo, duæ propriæ, nervosa exterior, interior carnosa, mucus vero adhærescens à crassiore chyli parte ortum ducere communi voto dicebatur. Cl. Willis postea demonstravit, non tres, sed quatuor esse tunicas, idque quod mucum seu Chyli recrementum appellarunt, veram esse tunicam, & villosam seu potius glandulosam dicendam. Bibl. Anat. T. 1. p. 104. & 107. Et hæc hypothesis apud omnes obtinuit Anatomicos, inter quos quoque referendus est Cl. Verheyen Anat. Tr. 11. c. 10. p. 45. Cum autem nuper Tecum, Vir Experientissime, de detectis quibusdam in Anatomia novis colloqui per humanitatem tuam liceret, de tunicarum numero quidem non movebas controversiam, an vero quarta illa Willisii glandulosa dicenda sit, Te maxime dubitare, cum frequentibus anatomicis sectionibus aliud detexeris, innuebas; plura tum de aliis audiendi cupido, & tem-

poris ratio non permittebant, ut copiose satis & accurate de iis Te differentem audire potuerim; desiderium tamen tuam opinionem plenius percipiendi semper animo inhæsit; qua autem ratione voti mei compos fierem, non omnino videbam, locorum distantia mutuos sermones impediente: tandem Epistolam ad Te, Vir Clarissime, scribere constitui; eam nunc transmitto, etiam atque etiam rogans, velis pro bonitate tua, quam erga plures jam dum testatus es, in emolumentum rei anatomicæ sententiam tuam de Tunicarum structura dicere. Verumenimverò præter ea vidi etiam glandulas quasdam solitarias intestinorum situ ab Autoribus communiter ipsis assignato diverso collocatas. De his igitur Tecum, Vir Celeb. in hac Epistola simul agere permitte. Nimium sane, meo judicio, illi Antiquis tribuunt, qui rei anatomicæ ita gnaros eos statuunt, ut omnium, quæ hoc seculo demonstrantur cognitionem habuerint, quin crediderim ipsos Medicinæ Proceres ab hac gloria maxime alienos fuisse (quo nunc vaniores sunt plurimi, qui non tantum inventionem rerum sibi tribuunt, sed ea etiam quæ alia manus appinxit, vel jam ab aliis scriptis tradita sunt pro suis venditant) cum ingenue confessi sunt, plura latere, quæ dies in lucem extracturus sit, & longioris ævi diligentia; si etiam antiqua illorum monumenta evolvamus, praxin observationibus morborum & curationum excolendam finem fere unicum studii illorum fuisse apparebit. Hippocratem Coum glandularum intestinalium notitiam habuisse, non infimi subsellii Viri sustinent, argumento loci qui extat libro de Glandulis Vol. 1. §. 3. p. 416. Ed. Lind. Sed quis non videt, Senem non Intestinorum, sed corporum illis adjacentium & connexorum glandulas intellexisse, aliàs non dixisset; Glandulæ in Intestinis majores sunt quam alibi in corpore. Tum id ex toto hujus loci patet contextu. Nulla tandem ab ullo Antiquorum singularis earum usus mentio facta est, donec ille à Whartono & Stenone contra Veteres vindicaretur, & simul ab aliquot doctissimis temporis nostri Viris intestinorum glandulæ in apricum ponerentur. An vero in ipsis Valvulis intestinorum conniventibus etiam reperiantur non invenio. Cl. Willis Glandulas generatim tantum in crustæ villosæ parte convexa visas describit; tunicamque eam ideo Glandulosam appellat. Bibl. Anat. P. 1. p. 104. Eloquens & doctissimus Pechlinus eas in ipsam intestinorum Cavitatem prodire sectione diversorum animalium docuit. Bibl. Anat. P. 1. p. 150. Tandem eruditus Peyerus sibi peculiare proposuit negotium de illis tractare, inventor fortassis non minus quam Cl. Pechlinus

ſinus nominandus: Hic tum ipſemet varias inſtituit ſectiones, tum à Doctiſſimis Viris Wepfero & Hardero obſervationes illarum nactus eſt. Vidit ſe maximum numerum non tantum ſub variis figuris, ſed etiam diverſa quantitate collectas & diſperſas; ut ideo eas in ſporades, ſ. Solitarias, & gregales, ſ. Socias diſtinxerit. Parerg. Anat. Exerc. I. P. 1. C. 1. p. 5. & Ex. 2. p. 86. Sed nullibi meminit ſe obſervaſſe, quod occuparent ipſas valvulas conniventes, hoc tantum icone exprimit, quod Valvulæ Glandulas non ſupergrediantur, ſed circa eas terminentur c. l. P. 2. p. 15. & in Valvulæ Bauhini limbo ſibi eas viſas eſſe p. c. ſcribit. Sed ulterius non progreditur. In utramque itaque partem ita multa de Glandularum inteſtinalium aliarum, tum præprimis illarum in valvulis conniventibus ſitu ſuccurrebant, ut minime expedita mihi fuiſſet deliberatio, ſi benevolentiâ Tua, Vir Cl. Glandulas etiam ex ipſis valvulis conniventibus oriri in inſtructiſſimo Tuo Muſæo non vidiſſem. Fac igitur icone exprimantur, & rem Anatomicam novis augmentis illuſtra: Et ſi placet ſignifica, an etiam inveniantur ubi Meſenterium inteſtinis tenuibus annectitur. Ex qua tunica Glandulæ emergant, & quo ritu vaſa ſanguinea Glandulas ſubeant, eadem fere difficultas. Cl. Peyerus Glandulas baſibus ſuis intimæ vel interdum mediæ inteſtini tunicæ inſiſtere l. c. P. 1. p. 6. innuit. Doctiſſimus Verheyen c. l. c. 9. p. 38. 45 & 46. per tunicam nerveam vaſa ſanguifera ad ſubjectas Glandulas denſiſſima ramificatione excurrere refert. Quo itaque major his accedat certitudo, ſedem illarum indica, & quid revera Glandula ſit, detege. Non dubitandum eſt, quin ex hac cognitione magnus fructus in Praxin redundaturus ſit, fluxuumque alvi melior dari poſſit theoria. Hæc ſunt, Vir Celeberrime, de quibus hac vice Tuam ſententiam percipere maxime in votis habeo. Impetrabo id facile, cum nunquam permittas, ut non modo amici & familiares, ſed etiam alii fruſtra à Te aliquid petant. Vale

Tui Obſervantiſſimus,

Lugduni Batavorum die 5. Octob. 1698.

JOHANNES CHRISTIANUS WOLFF,

Serveſta-Anhaltinus. M. L.

FREDERICI RUYSCHII

RESPONSIO,

Ad Expertissimum Virum

JOHANNEM CHRISTIANUM WOLF, M. L.

In Epistolam ejus Anatomicam Problematicam

DE

Intestinorum Tunicis, Glandulis, &c.

Expertissime nec non Doctissime Vir,

Litteris tuis, cum amore & benevolentiâ erga me, tum etiam eruditione varia refertis, eo diligentius mihi respondendum, & sententiam meam de illis, quæ mihi proponere voluisti, exponendam esse duco, quo plures mihi causæ sunt, quare eximias animi tui virtutes amplectar & æstimem.

In iis non indoctè ostendis, mirificam corporis humani structuram penitius nosse, non levis esse momenti.

Quapropter mirari subit eorum socordiam, quibus hæc accuratius investigandi ac docendi provincia demandata est, quod tam parum aut nihil ea in arte proficiant, imò potius verba dare soleant, quam vera proponere, ac diligenti indagine veritates eruere ac proferre; ubi autem falcem in alienam messem immittere valent, quam prompti existunt!

Rectè quoque sentis, Cadaverum Brutorum inspectionem, viam præmonstrasse dissectioni Cadaverum Humanorum; nuper enim portionem Mammæ Balænæ examini subjiciens, ansa mihi data novi quid in Mammis humanis detegendi; verumenimverò haud ita fidendum partibus corporum brutorum existimo, ut eas statim per analogiam ad humanas transferre liceat, sed progredien-

diendum poſtea ad humanas, & perſcrutandum, utrum aliqua convenientia reperiatur, ne imponamus iis, qui ratione, non autem aſſidua contemplatione contenti videntur.

Firma inſuper ratione nititur aſſertio tua tertia, ſcilicet, quod non ſufficiat cultro pertundere viſcera, verum etiam accuratius ea eſſe perluſtranda, cum iis plura intimè ſint conjuncta. Eapropter quoque magni intereſſe exiſtimo, ut quis ſciat, quo ritu ſubjecta oculis proponantur; nonnulla enim poſt exſiccationem, alia autem recenti cadavere exempta, conſpicienda, plurima autem non, niſi liquori balſamico innatantia, in conſpectum veniunt, præſertim ea, quæ propter mollitiem tractari haud poſſunt, uti ſunt Cerebrum &c.

Quoad Tunicarum Inteſtinorum numerum, poſt accuratam indaginem iis adſtipulatus ſum, qui numerum quaternarium ſtatuêre, nimirum Cl. Williſio, Verheyen, &c. Anatomicis accuratiſſimis.

De tribus exterioribus, nempe communi, carnoſa, & nervea, nulla controverſia, quoad earum exiſtentiam; aſt verò utrum quarta ſeu villoſa reperiatur, nec ne, ancipites hæſerunt nonnulli inter Anatomicos, ſatis tamen verſati.

Poſtquam ipſa vaſa ſanguifera, per eam diſperſa inveni, diutius anceps hærere haud potui. Vid. Tab. 12. Fig. 4. arduum tamen eſt hancce quartam ſeu villoſam à nervea ita ſeparare, ut pars ejus, vaſculis ſanguiferis prædita, à nervea dependeat, ſine notabili læſione; ſine quo tamen difficilius eſt vaſorum reptatum per eam exhibere.

Quæ audiunt Valvulæ conniventes, rugæ nempe, ſeu juga per inteſtinum jejunum diſtributa, maximam partem ortum ducunt à tunicæ villoſæ, non nerveæ, duplicatura; quamvis varii Anatomici haud infimi etiam ſubſellii, contrarium tueantur, dicentes, Tunicam nerveam cæteris eſſe latiorem, quam ut rugas ſeu dictas valvulas conniventes producat; aſt ſeparata unica villoſa à nervea, valvulæ dictæ maximam partem (ſi non in totum) obliterantur, relictis tamen veſtigiis, vid. Fig. 3.

Hæc tunica ſæpiſſimè muco multo obſeſſa, qui cum excrementis alvi quotidie excernitur, præſertim poſt exhibitam purgationem, vel diarrhoeam; eſtque illa ſubſtantia mucoſa huic tunicæ villoſæ admodum utilis, ne lædatur, id quod facilè fieret ab acrioribus aſſumptis, deglutitis, vel in corpore genitis; ſi autem diutius quam par eſt, remaneat, & majori in copia generetur, offendit quoque inteſtina à diutina mora, nimis tenaciter tunicæ villoſæ adhærens, & obſtans, quò minus chylus ad vaſorum lacteorum radices pervenire poſſit.

Qui

Qui autem negarunt quartam seu villosam tunicam, illi admonuêre, mucosam intestinorum substantiam nonnullos habuisse pro peculari membrana; ast quam inepta sit admonitio isthæc ex allatis liquet.

Aliis quoque audit hæc tunica villosa, Glandulosa, quæ tamen denominatio illi haud competit, ratione scilicet originis ita dictarum Glandularum, non enim ortum ducunt ex ea; verumenimverò quatenus Glandulas continet, dici posset tunica Glandulosa; dictæ autem Glandulæ originem debent tunicæ nerveæ, aut si mavis, vasis sanguifluis, è quorum extremis protractionibus succosis mollibusque originem sumunt.

Hasce ita dictas Glandulas, quas in posterum spurias nominabo, propterea quod veræ haud sint Glandulæ, analogiam quidem aliquam habere, cum corpusculis rotundis, è quibuis Lien maximam partem conflatus est, & de quibus egi in responsione quarta, comperio.

Infarctis enim omnibus arteriolis per Intestina disseminatis, totum constitutum dictarum Glandularum infarcitur, & reperitur ex meris protractionibus vasorum succosioribus & mollioribus constare, quæ sicuti in Liene aliam acquirere videntur naturam, ita adeo molles & succosæ quoque existunt, ut facili negotio in nihilum redigi possint, quamvis cum vasorum extremis continuent; non autem corpuscula sunt habenda per se subsistentia, ad quæ vascula alluunt, neque etiam propriâ membranâ involvuntur, quæ tamen in vera Glandula requiruntur.

Quod ad usum harum Glandularum Spuriarum attinet, non alium quidem agnosco, quam quem hujus ævi Anatomici assignarunt, nempe eas inservire humectandæ & lubricandæ intestinorum cavitati; verum id, quod in Glandulis fieri statuerunt, fieri hic existimo in protractis vasorum extremitatibus, quæ eum in finem succosiora & molliora existunt.

Dixerit forsan aliquis, Quid refert, an protractiones vasorum succosiores sint & molliores, an Glandulæ veræ, modo de usu earum vero nobis constet?

Resp. sic quidem effutiunt homines, qui nil, nisi quod ipsi faciunt, rectum putare assolent; ast quam stolidus quis haberetur, si diceret, Quid refert scire, utrum digiti manus sint oblongo-rotundi, an triangulares, modo constet, apprehensionis &c. illos actionum esse instrumenta? aut quid ad me, an truncus Arteriæ Magnæ ascendens in utroque latere tres ramos majores largiatur

(sicuti

(ſicuti Profeſſor Bidlous perversè, in magnum ſtudioſorum detrimentum, depingi curavit) nec ne, modo ſciam, ſanguinem per truncum aſcendentem deferri ad partes ſupra Cor ſitas.

Dicam tamen quid ſcire referat, utrum ſint veræ Glandulæ, nec ne; jam magis diſtinctè concipi poteſt, unde in ulceribus inteſtinorum ſanguinis effuſio tam enormis aliquando excitetur, quoniam nimirum illa ulcera ut plurimùm, ſi non ſemper, Glandulas inteſtinorum Spurias arripiunt, iiſque ex meris vaſorum protractionibus conſtantibus, & per conſequens aptioribus natis ad ſanguinis effuſionem, quàm Glandulæ veræ, ad quas vaſcula ſanguinea tantùm alluunt.

Noli quoque credere, Expertiſſime Vir, quod tamen nonnulli exiſtimarunt, de omnibus Glandulis, ſcilicet, quod ſint extremitates vaſorum circumvolutorum; ſaltem de hiſce id neutiquam ſtatuendum, ſed penicillorum emeritorum potius modo, recto ferè tramite decurrunt dictæ protractiones, ſine notabili flexura.

Notatu quoque dignum æſtimo, materiam ceraceam in Arteriis Meſeraicis fortius adactam, per hæcce corpuſcula, ſeu Glandulas Spurias inteſtinorum, jucundo ſpectaculo in cavitatem inteſtinorum ſarcinam ſuam deponere, relicto aliquando colore rubro. Quidni cenſere liceat idem ferè in corpore vivo aliquando poſſe fieri, ſcilicet, in Plethora ad vaſa, vel in ſanguinis vehementiori motu, in quo non raro ſine prægreſſa ulceratione inteſtinorum, homines ingentem quantitatem cruoris, ſine dolore, excernunt?

Ejuſmodi inteſtina reſervo in Muſæo meo, in quibus Glandulæ Spuriæ materiam ceraceam albam continent, licet vaſa Meſeraica rubicundiſſimo colore ſint imbuta; cujus ego rei nullam aliam agnoſco cauſam, quam quòd dictæ protractiones vaſorum extremæ adeò ſint ſubtiles, ut materia ceracea, ut decet adacta, contentum minium, aut ſimile quid, relinquat in itinere, & ſic ſine ullo colore cavitatem inteſtinorum intret.

Dixi ſuperius, Spurias haſce Glandulas originem debere Tunicæ nerveæ, aut ſi mavis, vaſis ſanguifluis, quandoquidem tam firmam connexionem habent cum nervea Tunica, ut Tunica villoſa ſimul cum Glandulis Spuriis à nervea ſeparata, veſtigium ſatis evidens relinquant in Tunica nervea, quod veſtigium mihi ceu vinculum eſt, quo dictæ protractiones ſuccoſæ vaſorum quaſi ligantur, ne à ſe invicem recedant. Vid Fig. 1.

Circa tunicam nerveam porrò notandum, majori in copia vaſa ſanguiflua per eam diſpergi (uti bene obſervarunt Cl. Williſius &

Verheyen) quam per cæteras tunicas; imò carnea ipsa, longè paucioribus prædita est vasis sanguiferis, quàm nervea. Vid. Fig. 2. Id quoque necessarium esse puto, quoniam major necessitudo intercedit inter Spurias intestinorum Glandulas & tunicam nerveam, quam carneam; Glandulæ enim Spuriæ continuè novo indigent latice, ad producendum liquorem laudabilem, lubrificationi Intestinorum destinatum.

Nullum alium usum hisce dictis Glandulis esse adscribendum, existimo in statu naturali.

Noli autem credere, omnem laticem aquosum, qui post exhibitam purgationem, vel in Diarrhœa, in qua nil nisi aquosa materia excernitur, in totum ex hisce Glandulis Spuriis & Pancreate emergere, uti nonnulli statuêre; magna enim pars per poros intestinorum quoque expellitur, quibus intestina scatent; suntque ii diversæ capacitatis, quorum nonnulli visibiles, uti in Musæo meo demonstrare possum, alii ut plurimum invisibiles, qui in sensus quoque non incurrunt, nisi compressione fortiore adhibita.

Porrò Expertissimus Vir differit de situ Glandularum Spuriarum intestinorum. Per totum tractum Intestinorum illæ reperiuntur; in tenuibus intestinis non solùm solitariæ, verùm etiam congregatim dispositæ sunt, in crassis autem solitariæ tantum inveniuntur. In jejuno solitariæ Glandulæ Spuriæ non solùm spatia, inter Valvulas Conniventes seu rugas posita, occupant, verum etiam ex illis rugis seu Valvulis Conniventibus emergunt. Vid. Fig. 6.

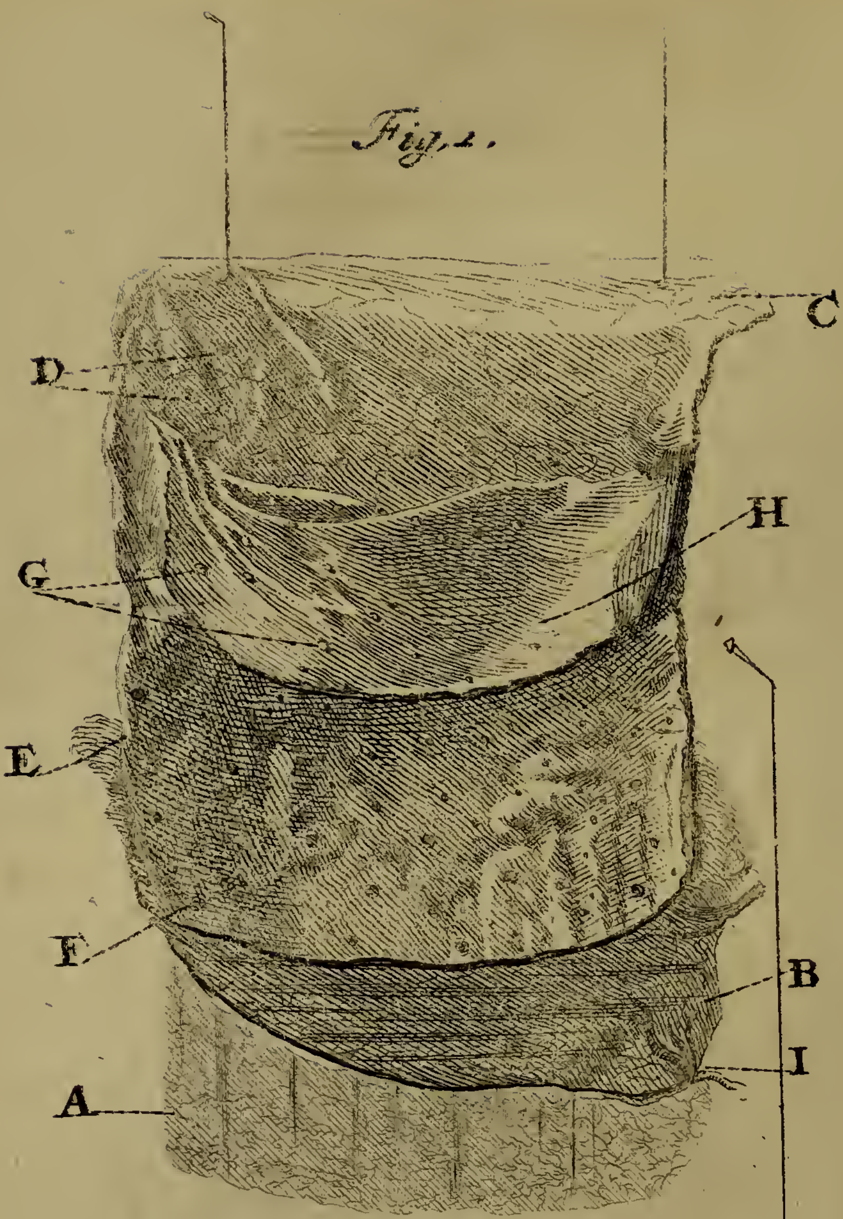
Quæ autem in agmen congregatæ sunt, dictas rugas haud supergrediuntur, sicuti bene observavit Clar. Peyerus.

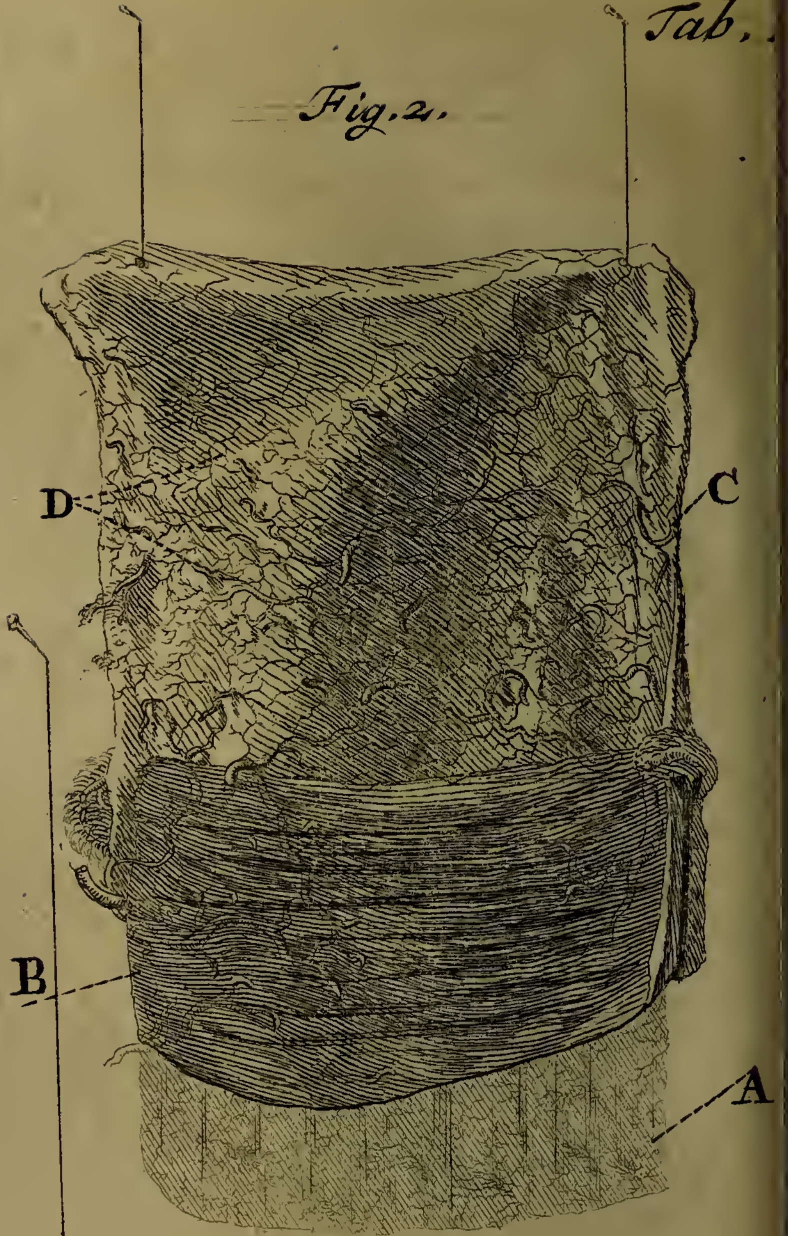
Quoad numerum & situm earum solitariarum per Valvulæ Bauhini limbum dispersarum Glandularum, haud solum consitas esse in ejus limbo comperio; verum etiam per ejus integrum planum, id autem in hac Tabula XII. non expressi, nullo superstite loco inani.

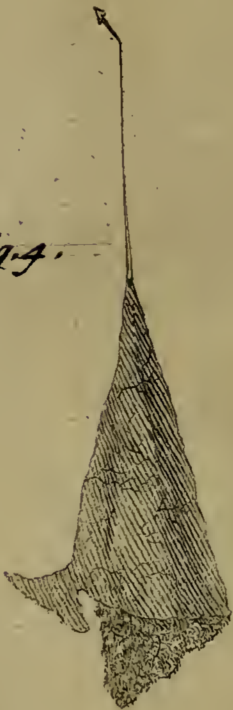
Numero admodum variant, in hisce plures, in aliis pauciores existunt, ita ut certum numerum hic determinare velle, arduum esset opus. Hisce Vale.

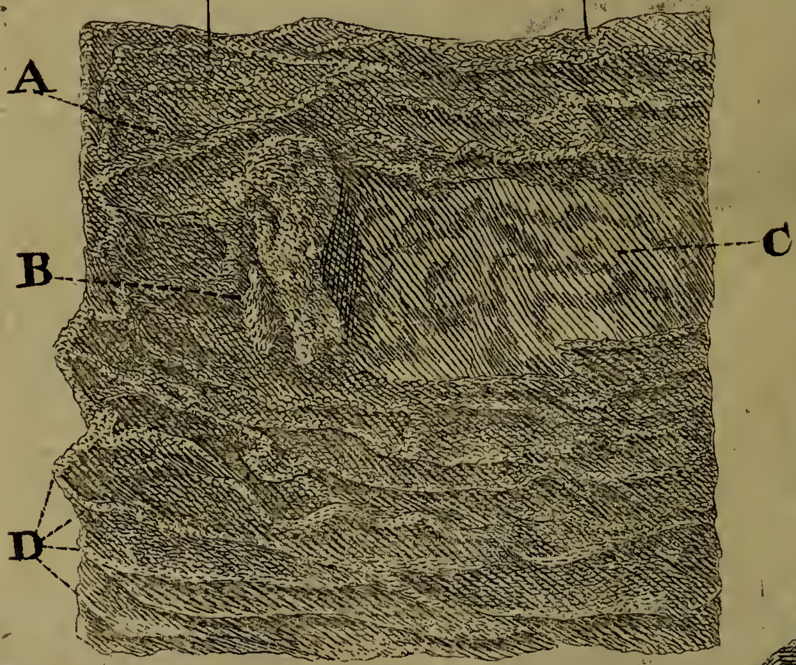
Totus tuus,

FREDERICUS RUYSCHIUS.

Fig. 1.
D
C
H
G
E
F
B
I
A

Fig. 2.
D
C
B
A

Fig. 4.

Fig. 3.
A
B
C
D

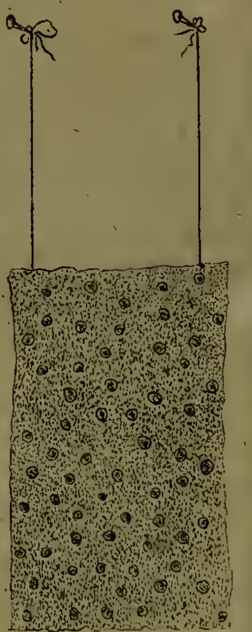

Fig. 5.

Fig. 6.
A
B
B
A

FIGURA PRIMA.

Inteſtini recti, è puero deſumpti portionem, in quatuor Tunicas ſeparatam, denotat.

A. Tunica extima, communis dicta, plurimis fibris longitudinalibus ſtudio omiſſis, ut innumeræ arteriolæ per eam diſperſæ, luculenter magis in conſpectum prodirent.

B. Tunicæ ſecundæ, ſeu carneæ ſuperficies exterior à qua communis ſeparata dependet, ut fibræ motrices transverſales & carnoſæ ſeſe conſpiciendas exhiberent. Notandum autem earum perpaucas tantum in hac Figura repræſentari, quamvis tam densè conſitæ ſint, ut ſeſe mutuò tangant, id quod factum, ne Arteriarum reptatus obliteraretur.

C. Tunicæ tertiæ, ſeu Nerveæ ſuperficies interna, à qua portio quartæ, ſeu Villoſæ ſeparata dependet, & ſic Villoſæ ſuperficies externa in oculos incurrit.

D. Spuriarum Glandularum ſolitariarum ſeu miliarium veſtigia, in dictæ Tunicæ nervoſæ ſuperficie interiore ſuperſtitia.

E. Tunicæ quartæ, ſeu Villoſæ ſuperficies interior, à Tunica nervea nondum ſeparata.

F. Glandulæ dictæ per ſuperficiem Tunicæ Villoſæ internam diſperſæ, ubi non, uti in ſuperficie exteriore, milii formâ hic propullulant, verum enim verò ceu foveolas repræſentare videntur, id quod ſæpiſſime poſt mortem reperitur. Notari autem velim, dictas Glandulas Spurias nonnunquam extra dictam ſuperficiem prominere, ſicuti Litt. A & B. in Fig. 6. demonſtratur, & ſic formam miliarem obtinere.

G. Dictas Glandulas denotat extra ſuperficiem exteriorem Tunicæ Villoſæ propullulantes, harum veſtigia, ut dixi, in ſuperficie interiore Tunicæ nerveæ ſuperſtitia exhibet Litt. D.

H. Superficies exterior Tunicæ Villoſæ.

I. Arteriolæ per Tunicam carneam diſſeminatæ.

FIGURA SECUNDA.

Eandem Inteſtini recti portionem indigitat inverſam, ita ut ea, quæ in præcedenti Figura parte anteriore viſuntur, nunc parte poſteriore ſeſe exhibeant.

A. Tunica prima ſeu communis à carnea B. ſeparata & dependens, cum ſuis fibris longitudinalibus tenuiſſimis.

B. Tunica carnea fibris transverſalibus prædita, quarum numerum, ob ſuperius allatam rationem, diminui.

C. Tunica nervea, parte poſteriore viſa, à carneâ ſeparata & dependens.

D. Arteriæ per hancce ſuperficiem magis perſpicue diſſeminatæ.

FIGURA TERTIA.

Hominis adulti portionem Intestini jejuni exprimit, cujus superficie interiore visa, sequentia nobis occurrunt.

A. Tunica Villosa.
B. Portio hujus arte separata & à nervea remota.
C. Tunica nervea, in qua, post separationem portiunculæ Tunicæ Villosæ, nil fere nisi vestigia jugorum seu rugarum (aliis Valvularum Conniventium) superstitia remanserunt.
D. Rugæ, seu Juga dicta.

FIGURA QUARTA.

Portiunculam Tunicæ Villosæ, arte separatam, exhibet; per eam Arteriarum ramusculi visuntur dispersi, quò jam in totum aufertur perversa eorum opinio, qui statuunt, hanc Tunicam pro vera haud esse habendam, sed tantummodo tanquam mucosam Intestinorum substantiam esse considerandam.

FIGURA QUINTA.

Portiunculam Intestini recti, ex infante desumptam, demonstrat, eamque parte interiore visam. Per eam innumeras cernimus disseminatas Spurias Glandulas solitarias, ut & poros visibiles. Hæ Glandulæ in hoc objecto non propullulabant, ast sinulorum modo mihi occurrebant, idque (ut opinor) à flacciditate, à morte excitata.

FIGURA SEXTA.

Pueri portionem Intestini Jejuni repræsentat, ita inversam, ut superficies interior jam sit facta exterior, estque flatu infarcta, ut Glandulæ, ut & rugæ distinctius conspicerentur.

A. Glandulæ miliares Spuriæ, in ipsis rugis seu jugis consitæ.
B. Dictæ Glandulæ extra juga dispositæ.

Notandum porrò hasce Glandulas forma miliari extra superficiem Internam Tunicæ Rugosæ propullulare, id quod in hoc Intestino admodùm familiare. Secundò, hæc omnia, quæ hic repræsentantur, in Musæo meo & magno quoque numero conservantur & cuivis desideranti demonstrare ea possum.